

Књига пророка Јоила и лаодикијска Црква адвентиста седмог дана — број четрнаест

Jeff Pippenger

2025-12-20

Број четрнаест

Историја „чудесних дела Божјих“ такође је представљена пророчким питањем „докле“. Историја представљена у та два, као и у многим другим симболима, представља време запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде. У том раздобљу води се расправа о истинитој и о многим другим лажним порукама позног дажда. Постоји само једна истинска порука позног дажда. Ток свете историје у којој Бог чини Своја чудесна дела смештен је у контекст књиге пророка Јоила, где је „ново вино“ ускраћено једној класи, док се излива на другу класу.

Постоји неколико супротности у књизи пророка Јоила које треба запазити. Корен речи „парабола“ значи „стављање поред“ и у самој својој суштини укључује супротност двеју класа. Раније смо се дотакли неких од тих „супротности“ у књизи пророка Јоила, указујући на то да је венац охолости, који носе пијанице што владају Јерусалимом, супротстављен онима који носе венац славе. Још нисмо изложили како је симбол радости супротан, али уједно и пандан, стању посрамљености; али јесте, и намеравамо то да покажемо. Тема алфе и омеге такође се налази у књизи пророка Јоила, а то начело да прво осветљава последње потврђују и Петрове две проповеди у књизи Дела апостолских.

Друга глава Дела апостолских одиграва се на Педесетницу у 9 часова ујутро (трећи час), а трећа глава у девети час (3 поподне), у време вечерње жртве. У Дејствима апостолским 2 порука коју Петар објављује изречена је у горњој одаји приватног дома, али његова проповед у трећој глави одржана је у храму. Ове две прилике повезане су позивом на покајање у оба сабрања. Иста порука, два географска места, која представљају симбол удвостручења унутар педесетничке поруке, подељене између предворја и храма. У Откривењу 11 Јовану је речено да измери храм, али да изостави предворје, јер је оно дато незнабошцима.

И даде ми се трска слична палици; и анђео стаде говорећи: Устани, и измери храм Божји, и олтар, и оне који се у њему клањају. А спољашње двориште храма изостави, и не мери га, јер је дато незнабошцима; и Свети град газиће четрдесет и два месеца.
Откривење 11:1, 2.

Тако, удвостручење двеју проповеди и подела места где су те две проповеди изговорене, указују на две публике за позни дажд у књизи пророка Јоила. Једна публика су незнабошци изван храма, а друга су Јевреји у храму. У суду над живима најпре се суди дому Божјем, и од 11. септембра до недељног закона суди се храму, а од недељног закона до завршетка времена људске милости суди се незнабошцима. Тај суд се одвија током позног дажда, који

је Петар означио као онај који је изложен у књизи пророка Јоила. Оно што су трем (незнабошци) и храм (Божја црква) у подели представљеној у другој и трећој глави Дела апостолских, то је такође разлика код Јоила између раног дажда и позног дажда. Рани дажд је дошао 11. септембра и излива се док се суди Божјем храму. Када се тај процес заврши, позни дажд се излива на незнабошце у трему.

Радуйте се, дакле, децо Сиона, и веселите се у Господу Богу своме; јер вам је дао дажд у правој мери, и пустиће вам да сиђе дажд, рани дажд и позни дажд у први месец. Јоил 2:23.

Моја садашња намера није да утврђујем пророчко разликовање између радости и посрамљености, али стих обавештава Божји народ да „се радује“ због поруке о позном дажду. Порука о позном дажду производи пророчку радост у Божјем народу. Будући да је тако, предмет раног или пређашњег дажда, за којим следи позни дажд, представља илустрацију камена спотицања који је био одбачен и коме су се дивили. Симбол угаоног камена који коначно постаје завршни камен јесте оно што је чудесно у очима и Бога и Његовог народа.

Чудесни камен представља Алфу и Омегу пророштва. Начело алфе и омеге у погледу пророчке примене изнова се поистовећује са Алфом и Омегом у Његовој Речи, а Он је Реч. Из тог разлога, оно што је откривено о овом начелу откривено је нама и нашој деци довека. Година 1863. јесте завршни камен библијског пророштва, и она је завршни камен раздобља трећег анђела од 1844. до 1863. године. 1844. је била темељни камен, а 1863. завршни камен тог пророчког раздобља. Од 1844. до 1863. представља утврђено пророчко раздобље, подједнако утврђено као и од 538. до 1798. Чињеница да човечанство не зна нешто што је Бог утврдио, не чини ту ствар неутврђеном!

Претходни чланак завршили смо следећим одломком.

„Показано ми је да је његов однос према Божјем народу био, у извесним погледима, сличан Мојсијевом односу према Израиљу. Било је оних који су гунђали против Мојсија када су се нашли у неповољним околностима, а било је и оних који су гунђали против њега.“ Сведочанства, том 3, 85.

Године 1863, Дџејмс Вајт је „у извесним погледима“ представљао „Мојсија Израилју“.

Период од 1844. до 1863. године био је прасликован раздобљем од избављења на Црвеном мору до првог Кадиса. Први Кадис је алфа, а други Кадис омега — дајући два четрдесетогодишња периода који воде ка Кадису, и оба су се окончала побуном.

Дух пророштва поистовећује прелазак преко Црвеног мора са великим разочарањем 1844. године. Библија поистовећује прелазак преко Црвеног мора са крстом, а сестра Вајт потврђује да је разочарање ученика код крста било предлика великог разочарања 1844. године. Била је Господња воља да се уђе право у Обећану земљу, а географски показатељ уласка у Обећану земљу био је Јерихон, где су управо у овој другој седмици децембра 2025. археолози управо ископали древни Јерихон — само да би, на своје запрепашћење,

установили да су срушени зидови које су тамо открили сви пали према споља, а не према унутра, као што увек бива током опсаде. У древној опсади зидови су се обарали и гурали ка унутрашњости. Са Јерихоном није било тако.

Тада народ повика кад свештеници затрубише у трубе; и догоди се, кад народ чу глас трубе, и народ повика иза свега гласа, да зид паде на своје место, те народ уђе у град, сваки право преда се, и заузеше град. Исус Навин 6:20.

Археолози су такође пронашли ћупове са храном, што показује да, када су зидови пали, није била реч о дуготрајној, исцрпљујућој опсади. То је, такође, дало одговор на питање међу археолозима зашто библијски извештај о паду Јерихона наводи да су ишли „горе“ у Јерихон, преко брега или насипа, за који сада знају да је настао када су зидови пали према споља.

Прва препрека која је најавила улазак у Обећану земљу био је Јерихон, град утицаја и богатства. Јерихон је 1863. година, и Јерихон је предмет библијског пророчанства, не само као илустрација временског раздобља недељног закона, него и у вези са његовим падом и поновним подизањем. Јерихон је такође имао и своје сопствено, одређено пророчко проклетство изречено над њим. Исус Навин је изрекао проклетство над човеком који би поново саградио Јерихон, и тиме указао да ће човек који поново сагради Јерихон изгубити свога најмлађег и најстаријег сина приликом поновне изградње тог проклетог града. Један син требало је да буде изгубљен при полагању темеља, а други при подизању капије. То пророчанство се испунило, а запис о његовом испуњењу забележен је у Библији, чиме је Јерихон постао утврђени библијски симбол.

Унутар њене историјске пропасти, и у њеном пророчком проклетству, праћеном историјским испуњењем тог пророчанства, налазимо три сведока који говоре о Јерихону 1863. године. Сва три та сведочанства треба применити на 1863. годину. Та три сведока стоје заједно, управо као што три Мојсија пророчки стоје на крају својих одговарајућих четрдесетогодишњих раздобља. Једно од тих четрдесетогодишњих раздобља јасно је усклађено са милеритском историјом, утврђујући да су сва три приказа Мојсија на крају сваког четрдесетогодишњег раздобља усклађена са историјом 1863. године — историјом трећег анђела.

Два од та три сведочанства о Мојсијевих четрдесет година завршавају се код Кадиса; трећи завршетак четрдесет година био је река Јордан, а завршетак другог било је Црвено море. Завршетак првих четрдесет година био је Мојсијево бекство из Египта. Сва три описују излазак из Египта као испуњење Авраамовог пророчанства о четири стотине и тридесет година ропства у Египту.

Мојсијева три раздобља од по четрдесет година, чији завршеци (завршни камен) представљају праобраз избављења из Египта, била су испуњење Авраамовог пророчанства о ропству у египатском ропству и избављењу из њега. Као проречени избавитељ обећања Авраамовог завета, сам Мојсије је започео тиме што је био спасен из воде, као што значи његово име. Потом је Мојсије повео Божји народ кроз воде Црвеног мора, а затим до обале избављења, представљене реком Јорданом. Алфа Мојсијевог живота било је спасење из воде

Нила, а омега спасење представљено водом реке Јордан. Алфа Мојсијевог живота, осликана искуством одређеним његовим именом и његовим родитељима, јесте то што су његови побожни родитељи знали да је дете осуђено на смрт, као што ће и он сам бити четрдесет година касније након што убије Египћанина. Као побожни родитељи који су знали да њихов син мора бити спасен од смртне осуде, припремили су му ковчежић, који је прешао из јеврејског света у египатски свет, као што је и Мојсије на крају четрдесет година напустио египатски свет ради јеврејског света.

Мојсије је у свом спасењу из воде поновио причу о Ноју. Само прво помињање Мојсија као „избавитеља“ Авраамовог четиристо тридесетогодишњег заветног пророштва било је понављање историје у којој је Бог ступио у завет са човечанством, доводећи тако заједно Авраамово заветно пророштво о изабраном народу са заветним обећањем свему човечанству. Ово указује на крштење у преносу младенца Мојсија к Фараоновој кћери, јер је смрт призната делом родитеља, погреб је представљен ковчежићем на води, а васкрсење је Фараонова кћи.

Мојсијев живот започиње тако што се у њему праобразује крштење Нојевог ковчега. То, дакле, значи да је од самог почетка број „8“ повезан с Мојсијем, јер је корен његовог савезног односа започео бројем „8“ из Нојевог завета, а његово дело било је да установи обред обрезања у „осми“ дан. Потом је био стављен на кушњу и пао је управо у погледу тог обреда. Мојсијев живот започиње крштењем, а четрдесет година касније долази до смрти (једног Египћанина) која означава тачку на којој египатски Мојсије умире и постаје искључиво син Авраамов. Почетак и завршетак првих четрдесет година Мојсијевих представљени су крштењем. Прво је означило прелазак из јеврејског у египатско, а последње из египатског у јеврејско. Четрдесет година после тога, Мојсије води Божји народ кроз крштење Црвеног мора, на свом путу ка крштењу на Јордану, до којег никада није стигао.

Божји народ је под Јошуиним вођством ушао у Обећану земљу без Мојсија, јер је он умро непосредно пре него што се дошло до крштења на Јордану. Мојсије је рекао, а Петар поновио, да ће Господ Бог твој подигнути пророка као што је Мојсије. Пророк кога је Мојсије предображавао био је Христос, и Он је започео Своје дело управо тамо где је Мојсије стао. Своје дело започео је на Своме крштењу, а то крштење било је управо на оном месту где је Јошуа крстио древни Израил када су прешли Јордан у Обећану земљу. Јеванђеља нас обавештавају да је Јован крштавао у Витавари, што је место прелаза, и значи скелски прелаз.

Црвено море је симбол побуне Египта, потврђујући у овој линији пророчко сведочанство Мојсијево као истину. Од реке Нила до Црвеног мора (које се понекад назива реком), па даље до Јордана. Мојсије, чије име значи „спасен из воде“, започиње и завршава своје сведочанство код воде избављења, а свака од тих вода показује две класе богослужитеља.

Првих четрдесет година Мојсијевог живота представља поруку првог анђела, а других четрдесет година јесу други анђеол, док су трећих четрдесет година трећи. Три анђела

поседују сопствене особене пророчке одлике, тако да су све три поруке представљене у првој поруци. Овај феномен јавно показујемо већ годинама у вези с прва три поглавља књиге пророка Данила.

Данило се у првом поглављу бојао Бога и одбио да једе вавилонску храну, а Бог га је прославио у другом, испиту исхране и вида који је уследио, што је довело до суда и трећег испита који је спровео сам Навуходоносор. Прво поглавље Књиге пророка Данила јесте први анђео из Откривења четрнаесте главе, који објављује: „бојте се Бога“, „подајте му славу“, као што је Данило учинио у другом испиту исхране и вида, јер је дошао „час суда“ Навуходоносоровог.

Првих четрдесет година Мојсијевог живота отпочеле су зато што су се његови родитељи бојали Бога. Када је фараонова кћи угледала ковчежић у води, Мојсије је прошао друго искушење, које је чулно, односно видљиво искушење. Тада је фараонова кћи пресудила да он не треба да умре. Суд је такође наступио на крају првих четрдесет година, када је убио Египћанина и морао да побегне из Египта.

У других четрдесет година, други анђео из Откривења четрнаест, који објављује пад Вавилона, био је представљен падом Египта. У том паду, на крају четрдесет година, дошло је до силног испољавања Божје силе, као што је било и на крају поруке другог анђела током Поноћног поклича 1844. године.

Трећих четрдесет година започиње изрицањем смртне пресуде над готово целокупним збором, а завршава се смртном пресудом над вођом тога збора.

Sestra Vajt ukazuje da je naš posao da sjedinimo poruke trojice anđela.

„Господ ће ускоро казнити свет због његовог безакоња. Ускоро ће казнити верске заједнице због њиховог одбацивања светлости и истине која им је дата. Велику вест, која обједињује поруке првог, другог и трећег анђела, треба објавити свету. То треба да буде срж нашег дела.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 950.

Мојсијевих првих четрдесет година представља првог анђела из Откривења четрнаест, а његов други период од четрдесет година јесте други анђео, и трећи период од четрдесет година јесте трећи анђео. Наша „велика порука“ јесте да сјединимо „поруке првог, другог и трећег анђела“, што сва три Мојсијева симбола смешта у 1863. годину, и стога три Мојсија при недељном закону.

Период од 1844. до 1863. обухвата два сведока оба четрдесетогодишња раздобља која су водила до Кадиса. Надахнуће указује да трећи не може постојати без првог и другог; стога првих четрдесет година Мојсијевог живота такође морају представљати период од 1844. до 1863. Мојсије у 1863. убија Египћанина, као и када Мојсије својим штапом власти удара у Стену, а такође и када Мојсије тражи да види Божју славу у историји побуне око златног телета. Постоје три Мојсија у 1863. и у недељном закону, и сви они имају по четрдесет година.

Свако од три Мојсијева раздобља садржи избављење водом; Мојсије у котарици одговара Мојсију кроз Црвено море, што одговара Мојсију двапут на реци Јордану: Нил, Црвено море и двапут на Јордану. Воде избављења представљене су у сваком од та три раздобља, јер се сва она подударају с раздобљем у којем се вода избављења излива током периода позне кише.

На крају трећег раздобља од четрдесет година, Мојсије је својим штапом ударио у Стену. На крају других четрдесет година, његов штап је раздвојио Црвено море. На крају првих четрдесет година, одбацио је жезло египатске власти и изабрао да страда са својим народом.

На крају првог раздобља умро је један Египћанин, а на крају другог раздобља умрли су војска, првенци и вођство Египта. На крају трећег раздобља помрли су народ Израиљев, Арон и Мојсије. То су три паралелне историје које, „ред на ред“, свака представља 1844. до 1863. године — историју трећег анђела, која заузврат представља раздобље од 11. септембра до закона о недељи, и пентекостно време када се изливају воде избављења.

Мојсије је присутан у обе побуне у Кадису, а побуне у Кадису су обе врхунци у својим одговарајућим раздобљима. Обе представљају 1863. годину, која је такође врхунац раздобља трећег анђела, почевши од алфе 1844. до врхунца 1863. године. Када се разматра чудесна светлост камена који почиње као темељ, а завршава се као камен угаони, препознаје се да је камен угаони у пророчком смислу увек већи. Неколико капи на почетку пентекостне сезоне, које воде до пуног изливања на њеном врхунцу, на дан Педесетнице, илуструје ову истину.

На 9/11 отпочиње шкропљење, а оно се завршава у пуном изливању при недељном закону. Ова истина показује да је Мојсијев грех у другом и омега-Кадису већи грех од побуне у првој алфа-кадиској побуни. Алфа-побуна произвела је смрт читавог народа, а омега-побуна произвела је смрт једног човека (Мојсија), али је грех тог једног човека био већи од заједничког греха целог народа. Човек који греши умире, и на том нивоу нема разлике између Мојсијевог греха и греха било ког другог Израиљца, али пророчки, Мојсијево друго ударање Христа било је веће, јер је оно било завршни камен тог четрдесетогодишњег раздобља.

Побуна Мојсијева при другом омега-Кадису била је већи грех од побуне синова Израиљевих који су одбацили поруку Исуса Навина и Халева. Мојсије пророчки стоји при 1863. години, где умире у пустињи због своје побуне. Мојсије такође стоји при 1863. години, где некадашњи заветни народ умире у пустињи због своје побуне, али Мојсије није учествовао у тој побуни. Година 1863. поравнава се са законом о недељи, као и Аронова побуна са златним телетом. У тој историји, која се поравнава са Кадисом, 1863. годином и законом о недељи, Мојсије се моли да види Божју славу.

Кадис представља 1863. годину, а Мојсије је присутан на оба Кадиса; стога, на основу два библијска сведока, који су обојица завршни камени, утврђујемо да и трећи период од четрдесет година, који се не завршава у Кадису, такође представља 1863. годину. Ту „Мојсије неосвећени“ поново разапиње Христа, одбацујући Стену. Године 1863, и при

давању Закона на Синају, „Мојсије освећени“ тражи Божји карактер. У 1863. години Мојсије представља и мудру и луду девицу.

„Фарисеј и цариник представљају две велике групе на које се деле они који долазе да се поклоне Богу. Њихова прва два представника налазе се у прва два детета која су се родила на свету.“ Христове поуке о царству небеском, 152.

У Кадису и 1863. године, Мојсије представља „две велике групе на које су“ „подељени они који“ „обожавају Бога“. Мојсије је пример сто четрдесет и четири хиљаде, као што је то и Петар.

„За сваки од сталежа које представљају фарисеј и цариник постоји поука у историји апостола Петра. У својим раним ученичким данима Петар је сматрао себе снажним. Као и фарисеј, у сопственој оцени био је ‘не као остали људи’. Када је Христос уочи Свога издајства унапред опоменуо Своје ученике: ‘Сви ћете се ви саблазнити о мене ову ноћ’, Петар је самоуверено изјавио: ‘Ако се и сви саблазне, али ја нећу.’ Марко 14:27, 29. Петар није познавао сопствену опасност. Самопоуздање га је довело у заблуду. Мислио је да је у стању да одоли искушењу; али за неколико кратких часова дошло је искушење, и он се уз клетву и заклињање одрекао свога Господа.“ Христове очигледне поуке, 152.

У време недeljног закона, што је 1863. година, Petar predstavlja две класе: оне који примaju žig zveri или оне који примaju pečat Božji. Kada је Isus променио Simonovo име у Petar, то је симболизовало сто четрдесет и четири хиљаде. То разумевање је такође симболизовано множењем имена Petar помоћу броја који одговара положају слова у енглеској абecеди. Ако ту исту технику применимо на 1863, добијамo 144.

Два од три Мојсијева симбола који су усклађени са 1863. годином утврђују да и трећи период такође мора бити усклађен. Две линије Кадиса поистовећују причу о мудрим и лудим девицама, а трећи период означава покушај да се људски напор употреби ради извршења божанског дела. Уздање у људску силу, као што је чинио Мојсије са Египћанином, представља уздање у људски ауторитет над постављеним ауторитетом.

Sestra Vajt изјављује да је „odnos njenog muža prema Božjem narodu bio, u izvesnom pogledu, sličan odnosu Mojsija prema Izrailju“. Godine 1863, Mojsija је predstavljao Džejms Vajt. Godine 1863, Džejms Vajt ubija Egipćanina, други put udara Hrista i moli se за buntovnike који su odbacili poruku о „počinku“ коју su izneli Isus Navin i Halev. Mojsije је i luda devojka kada је други put udario Stenu, i mudra devojka kada се zauzimaо за buntovnike Izrailja.

Закључићемо овај чланак одломком из четрнаесте главе Књиге бројева, у којем се Мојсије налази у 1863. години, када му је дат увид у Божју славу у упоредној историји представљеној побуном око златног телета.

У том одломку Господ пита „докле“ ће морати да се бави побуњеницима Израиљевим, што је исто питање које је Исаија поставио Господу у шестој глави. Запазите да књига Бројева смешта ову историју у раздобље када је земља обасјана Божјом славом, као што су и анђели назначили у трећем стиху шесте главе Исајине. 9/11 је био камен темељац историје од

1844. до 1863, а закон о недељи је завршни камен. Оквир у Бројевима није ништа мање него приказ песме или приче о винограду, док се древни Израилљ заобилази, јер је Господ ступио у завет са Исусом Навином.

И сва скупштина подиже глас свој и завапи; и народ плакаше оне ноћи. И сви синови Израилљеви мрмљаху на Мојсија и на Арона; и сва скупштина рече им: Камо среће да смо помрли у земљи египатској! или камо среће да смо помрли у овој пустињи! И зашто нас Господ води у ову земљу, да паднемо од мача, да жене наше и деца наша буду плен? не би ли нам било боље да се вратимо у Египат? И говораху један другоме: Поставимо себи вођу, па да се вратимо у Египат.

Тада Мојсије и Арон падоше ничице пред свим збором заједнице синова Израилљевих. И Исус, син Навинов, и Халев, син Јефонијин, који беху од оних што уходише земљу, раздријеше своје хаљине; и рекоше свему збору синова Израилљевих, говорећи,

Земља кроз коју смо прошли да је уходимо веома је добра земља. Ако је Господу мио наш пут, увешће нас у ту земљу и даће нам је, земљу у којој тече млеко и мед. Само се не буните против Господа, нити се бојте народа те земље, јер ће нам они бити као хлеб; њихова заштита одступила је од њих, а Господ је с нама: не бојте их се.

А сав збор рече да их треба каменовати. И слава Господња се показа у шатору од састанка пред свим синовима Израилљевим. И Господ рече Мојсију: Докле ће ме овај народ вређати? и докле ми неће веровати, после свих знакова које сам показао међу њима?

Ударићу их помором и лишићу их наследства, а од тебе ћу начинити народ већи и моћнији од њих.

И Мојсије рече Господу: Тада ће Египћани чути, јер си Ти силом својом извео овај народ испред њих; и казаће то становницима ове земље; јер су чули да си Ти, Господе, усред овога народа, да се Ти, Господе, виђаш лицем к лицу, да облак Твој стоји над њима, и да идеш пред њима дању у стубу од облака, а ноћу у стубу од огња. Ако, дакле, погубиш сав овај народ као једнога човека, онда ће народи који су чули глас о Теби говорити: Пошто Господ није могао да уведе овај народ у земљу коју им је заклео, зато их је побио у пустињи.

И сада, молим те, нека сила Господа мога буде велика, као што си говорио, рекавши: Господ је дуготрпељив и обилан милошћу, прашта безакоње и преступ, али кривца никако не оправдава, походећи безакоње отаца на деци до трећег и четвртог колена. Опрости, молим те, безакоње овога народа према величини милости своје, као што си праштао овоме народу од Египта па до сада.

И Господ рече: Опростио сам по речи твојој; али, тако ја жив био, сва ће се земља испунити славом Господњом.

Јер сви они људи који су видели славу моју и чудеса моја, која учиних у Египту и у пустињи, и искушаваху ме ево већ десет пута, и не послушаше глас мој, заиста неће видети земљу за коју се заклех оцима њиховим; нити ће је видети ико од оних који ме

разгневише. Али слугу свога Халева, зато што је у њему био други дух и што ме је сасвим следио, њега ћу увести у земљу у коју је ишао, и семе његово наследиће је. (А Амалечани и Хананеји живљаху у долини.) Сутра се окрените и пођите у пустињу путем ка Црвеном мору.

И Господ рече Мојсију и Арону говорећи: Докле ћу подносити овај зли збор који ропће на мене? Чуо сам роптања синова Израилевих, којима ропћу на мене. Реци им: Тако био ја жив, говори Господ, како сте говорили мени на уши, тако ћу вам и учинити: трупови ваши нападаће у овој пустињи; и сви који су између вас избројани, по свему броју вашем, од двадесет година и навише, који сте роптали на мене, заиста нећете ући у земљу за коју се заклех да ћу вас населити у њој, осим Халева, сина Јефонијина, и Исуса, сина Навинова. А децу вашу, за коју сте рекли да ће бити плен, њих ћу увести, и познаће земљу коју сте ви презрели. А вас се тиче, трупови ваши нападаће у овој пустињи. И деца ваша лутаће по пустињи четрдесет година, и носиће блудништва ваша, докле не иструну трупови ваши у пустињи. Према броју дана у које сте уходили земљу, четрдесет дана, за сваки дан по годину, носићете безакоња своја, четрдесет година, и познаћете раскид мој.

Ја Господ рекох: заиста ћу то учинити свему томе зломе збору који се скупио против Мене; у овој пустињи биће истребљени, и ту ће помрети. А људи које Мојсије посла да уходе земљу, који се вратише и наведоше сав збор да ропће против њега, износећи клевету на земљу, ти људи који изнесе зао глас о земљи, помреше од помора пред Господом.

Али Исус Навин, син Навинов, и Халев, син Јефунитин, који беху од оних људи што отидоше да уходе земљу, остадоше живи. Бројеви 14:1–38.

Ове мисли наставићемо у следећем чланку.